

## Jézus kemény szavai

Jézus népszerű, leprásokat, holtakat, reménytelen betegeket gyógyító, vizet borrá varázsló, hal- és kenyérszaporító, ördögűző, viharcsillapító csodatételeivel nagy nevet, népszerűséget vívott ki magának, amitől azonnali hatállyal királlyá választották volna.

Jólesett az embereknek, hogy valaki szeretettel fordul feléjük, gyógyít, megment, vigasztal, együttérez, igazságot tesz, sőt, láthatóan minden fölött hatalma van. Könnyes szemmel hallgatták, élvezték testi, lelki adományait, amelyekben kifogyhatatlannak látszott.

Jézus azonban nem egy kívánságműsört jött tartani, kiszolgálni az emberek világi ösztöneit, hanem meghívta az emberiséget a legnagyobb jóra, amit emberi elme fel sem tud fogni és amit Atyánk tartogat értelmetlen, ám legjobban szeretett teremtményeinek. Vegyük fel isteni természetét és ezáltal eljussunk az Ő örömébe, az örök életre, dicsőségébe és üdvösségére! Azért ez valami, nem? Tudjuk egyáltalán, mit fednek e szavak? Sokan nem értették meg a történelem során.

Ehhez azonban nem vezetnek el a mi ambícióink, vágyaink, szenvedéseink. Amiről fogalmunk sincs, arra nem tudunk vágyani. Arra vágyakozunk csak, amit megéltünk világi életünkben. Azokra a morzsákra, amelyek az asztalról lehullanak és nem vagyunk kíváncsiak, mi is van az asztalon. Olyat kell befogadni, ami emberi, világi elménk nem ér fel ésszel. Itt csak egy valami segíthet, hogy elhiszem annak szavát, aki az egész emberiséget elkápráztatta ezer évekre csupán csak a csodatételeivel is.

Olyan üzeneteket fogalmazott meg, amelyek nem hogy érthetetlenek, de teljességgel botránkoztatók voltak. Amiket nem tudtak megbocsátani végtelen szeretetről, tisztaságról, bölcsességről bemutatott példája és csodatettei dacára. Alighanem mindenkinek kihívás lenne az a helyzet, mikor valaki megmentené életünket, majd előállna azzal, hogy innentől kezdve ő birtokol és irányítja életünket, gondolatainkat. Abban a pillanatban elfelejtenénk, hogy neki köszönhetjük pusztán létünket. Pedig, régi mesékben voltak ilyen szituációk, mikor a főhős megment valakit vagy megkegyelmez, az illető pedig örökre lekötve érzi magát és a rabszolgájának ajánlkozik, hogy szolgálhassa egész életében, mert tán még akkor sem tudna megfizetni az életéért. Ma botránkoznánk, hogy ez mégiscsak túlzás, aránytalan fizetség, pedig, ha valakinek, hát a mai jóléti társadalom emberének az élete mindennél fontosabb a világon, mert ők többet veszítenek, mint egy középkori jobbágy. Ehhez képest, kevesen lennének, akik tartoznának egy virágcsokornál többel megmentőjüknek.

De koncentráljunk Jézus kemény szavaira. Amíg szolgált, gyógyított, ételt és italt adott, kellemes igékkel borogatta a hallgatók elgyötört lelkét, addig kapós volt, de mihelyst megpróbálta elterelni a hallgatóság figyelmet az érdekeiről, vágyairól, sérelmeiről és olyan áldozatokra célozgatott, amelyek sokkal nagyobb gyümölcsöt teremhetnek életünkben, mint, amit földi ésszel el tudnak képzelni, sűrű, tömört sorokban hagyták el csalódottan és mérgesen.

Amikor olyasmikről kezdett beszélni, hogy szeressük ellenségeinket. Aki meg akarja nyerni életét, elveszíti azt, de aki értem odaadja, az megnyeri. Aki nem gyűlöli apját, anyját, családját, nem osztja szét a vagyonát és nem veszi fel a saját keresztjét (akkor még nem sejtették, hogy mi is az a kereszt) az nem méltó az útjára. Ezeket sokszor a mai hívők is pedagógiai túlzó buzdításoknak tartják, amelyeket nem kell szó szerint venni. Erre hivatkozva „bocsátjuk meg” és ezzel söpörjük szőnyeg alá gyakran szavait. Pedig nem! Jézus gyakran beszélt példázatokban, de ezek az üzenetek nem tűnnek

annak, nem lehet másként dekódolni őket, mint amit mondanak. Talán csak ezzel a szónoki túlzásnak való beállítással lehetne élüket venni kissé, hogy ne néptelenedjenek el a templomok. Bizonyos értelemben valóban túlzók, mivel állandóan a szeretetre buzdít, ezért miért kellene gyűlölni szeretteinket? A válasz talán ott keresendő, hogy szeretet alatt Jézus más szeretetet ért, mint mi. Ő mély elhatározással és áldozattal szereti ellenségeit, a bűnösöket is, mi meg csak ösztönből azokat, akik jók hozzánk vagy kedvesek nekünk.

Ha össze akarnánk foglalni kemény szavait, akkor mit is hámoznánk ki belőlük? Egy roppant szigorú, erőszakos buzdítás arra, hogy a világon semmi és senki ne jöjjön annak a talapzatnak a közelébe sem, ahova Istent kell helyeznünk életünkben. Nem csak elsőbbséget kell adni neki, a legfontosabb helyre helyezve, de még csak a közelébe se jöhessen semmi. Sem az életünk, sem a vagyonunk, a vágyaink, a szeretteink, semmi és senki.

Ez olyasmi, mint mikor egy roppant veszélyes kalandtúrára invitál valaki, ahol felesket minket, bármire is utasít, abban a pillanatban, kétkedés, gondolkodás nélkül lépünk meg vakon: ugorjunk a kútba, gyalogoljunk a parázson, bármit. Különben azonnal szörnyethalunk. De ha ezt megtartjuk, akkor felejtethetetlen élményünk lesz és oda juthatunk, ahova senki a világon és utána már nem is akarunk máshova elmenni.

No, ki fizetne be ilyen útra? Közben pedig hamis isteneket követve lélekvesztőkön csónakáznak ki az óceánra, meg ereszkednek le a tenger fenekére. Mert azoknak jobban hiszünk, akiknek jó pénzt fizetünk szolgálataikért vagy, akik csak kecsegtetnek minket minden széppel és jóval.

Az elvárásaikban felcsigázott tömeg nagy része kiábrándult és elfordult. Csalódottság és harag dolgozott a szívükben, mikor testi, lelki megmentőjüket ostromolták fel a Golgotára. Haragjuk erősebb volt, mint ragaszkodásuk egyetlen reményükhöz, aki kiutat mutatott a földi, világi lét és gondolkodás kárhozatából.

Jézus nem lehetett különösen meglepve, nem olvasni róla, hogy összetört volna a szíve. A kivonulás történetére emlékezve Istent megtagadta kiválasztott népe minden utcasarkon annak ellenére, hogy az egész történetben látványosan jelen volt támogató hatalma és vezetése. Mi már az első megtagadásnál hátat fordítottunk volna, hogy nem segítünk annak, aki belénk harap és megtagad.

Jézus megkérdezte tanítványait is, látszólag közönyösen, mintha mindegy lenne, vajon ők is lelépnek? Szinte hallom a fájdalmas sóhajt a válasz előtt, hiszen ők is csalódottak voltak, kizökkentek az eufóriából, amibe Mesterük vitte őket. Ha bővebben válaszolnak, akkor Jézus hallgathatott volna egy hosszú kétkedés és szemrehányás listát. De csak annyit tudtak kinyögni, hogy ugyan hová mehetnének? Ez nem egy nagyon lelkes válasz. Ez egy nyögés, hogy ez rémes, amiket Jézus mond, de kire is hallgathatnánk? Pedig bizonyára akkor is tele volt a világ hamis prófétákkal, akik csak kedveset és szépet mondogattak hallgatóiknak, mert arra volt fizetség, az ostromlásért, botránkoztatásért ugyan ki hálás? Jézus által keltett végtelen remény és a kemény szavai óriási feszültséget keltettek és keltene ma is. A választás nem a rántott hús és a rántott csirke között zajlik.

Ez a nem túl lelkes válasz az emberi létnek a legfontosabb állásfoglalása, amittől abban a pillanatban nem vagyunk nagyon vidámak, mert az új leckék már roppantul nincsenek ínyünkre vagy éppen egy óriási veszteségélménnyel ajándékoznak meg, hiszen azzal kell szakítanunk, amit botor fejünkkel a legjobbnak tartunk magunknak. Abban kell tudnunk dönteni, hogy ebből a kézből remélünk, hiszünk-

e megfelelő támogatást és adományokat, amivel eljutunk oda, amit ígér vagy visszautasítjuk. Ezzel egy roppant nehéz útra vállalkozunk, amelynek minden lépésében botránkozhatunk, de ha kitartunk, meglátszanak gyümölcsei.

Jézus botrányos módon az életünket kéri, cserébe az örök életet adja. Történetei, csodái, tanításai, valamint az évezredek során a tanúságtevők, követői adnak nekünk annyi reményt, bizalmat, hitet, hogy elviseljük a keményebb tanításokat, rögzesebb utat. Azt hiszem, józan, pragmatikus ésszel, mérlegelve az úton lévő rögök nagyságát, nem döntene senki mellette. Mindazonáltal, aki rálép útjára úgy, hogy fogja a kezét és nem engedi el, az gyorsan megtapasztalhatja, hogy sosem marad egyedül. Olyan vad vizeken és őserdőkön vezet át minket, ahova normális ember nem tenné a lábát, de töretlenül visz az ígéret földjére. Miként a kiválasztott nép, mi is mondhatnánk, hogy itt már nekünk pont jó, nem szeretnénk több akadályt, megpróbáltatást, szeretnénk inkább egy kis nyugalmat, lustálkodást, hogy élvezhessük az életet. Ez a Jézusba csimpaszkodóban is gyakran megfogalmazódhat, de ha egy ideig járják az utat, rájönnek mindig, hogy nincs hova menniük máshova és a megtorpanással is kockáztatnak. Ebben a rémületesnek látszó kalandparkban, bármekkora viharokon, szakadékokon kell átkelni, csak ott van és vele szeretet és béke, amit nem nyerhetünk el egyetlen szanatóriumban, rekreációs kis- és nagyüzemben sem.

Jézus kemény szavai nem régi, porosodó üzenetek, amelyekkel magunknak kell megbirkózni, ha egyáltalán megfontoljuk őket. Jézus nap, mint nap feltámad és segíti azokat, akik ráfordulnak az útjára. Tanításai nem életvezetési tanácsok, mert azokat magunkban képtelenek lennénk követni. Önerőből még megbocsátani sem tudunk, nem hogy szeretni ellenségeinket. De kérve segítségét a követésére, megkapjuk azt, hiszen Ő az, aki kiegészít minket azzal, ami embernek lehetetlen. Befogadásával szentelődhetünk csak meg, magunk erejéből, tudásából nem. Üdvösségünk útja egyben országának építése is. Itt, jelen életünkben.

Templomlépcső, 2023. augusztus